

blive befriet for en meget væsentlig Del af sin Fattigbyrde. Men til Syvende og Sidt er en saadan Antagelse dog grebet ud af Luften; man har en mere eller mindre velbegrundet Fornemmelse deraf, men den Slags Forhold burde statistisk oplyses. Jeg skal anføre et andet Exempel. Naar Regjeringen i §§ 64 og 65 har fremsat Forslag om en Art Alderdomsforsorgelse, kan jeg ikke se rettere, end at det vil koste en ikke lidet betydeligere Byrde over paa Kommunerne end den, der tidligere er baaret af dem, jeg skal senere motivere det nærmere. Det vilde have været ret hensigtsmæssigt, om Regjeringen havde forsøgt at vise os, indenfor hvilke Grændser vi her bevæge os. Jeg forstaaer meget godt, at Regjeringen kan ikke med sin bedste Villie fremstaafe en Statistik over, hvor mange Mennesker der i saa Tilfælde vilde falde ind under Fattigforsorgelse i Kommunerne flere end nu. Regjeringen har heller ikke i det Forslag, den har fremsat i Landstinget om anerkjendte Sygefaster, kunnet sige os, for hvor mange Personers Vedkommende der vil blive Brug for Statstilskud; men Regjeringen har gjort, hvad den altid maa gjøre i slige Tilfælde, angivet os Grændsen, indenfor hvilken vi bevæge os. Regjeringen eller Kommissionen har givet os paalidelige Oplysninger om, hvor mange man i det Højeste kunde vente sig, at dette Statstilskud vilde komme til at tilfalde; jeg mener, at det ikke vilde have været af Veien at faae noget Egenende her. I et Foredrag, som Kontorchef Rubin holdt i Manders ved det sidste Rådbyrådsmøde, fremsatte han nogle Beregninger om dette Forhold byggede paa hans og Professor Westergaards Skrift: "Landsbefolkningens Dødelighed i Jhns Stift". Han havde tillige bygget paa Kjøbenhavns statistiske Materiale og paa Meddelelser, som han saavidt jeg erindrer, havde faaet fra Frederiksberg Fattigvæsen. Det var naturligvis spredte Holdepunkter, men der var dog Noget at bygge paa, og Exemplet viser, at en noget grundigere og udførligere Behandling af Sagen vilde have kunnet fremstaafe os Noget at holde os til, medens vi nu saa temmelig svæve i det Blaas.

Det forekommer mig, som jeg sagde i Begyndelsen, at der er forskellige Ting, man savner i dette Forslag. En af de Ting, jeg har savnet mest, er et Forslag fra Regjeringens Side om et Forhold, der flere Gange har været Gjenstand for Forslag ved privat Initiativ, nemlig om Eftergivelse af Fattigunderskøttelse. Jeg har forstaaet Regjeringens Opposition mod det private Forslag, der gjentagne Gange er fremkommet her i

Thinget, og som sidste Aar blev overendt til Landstinget, saaledes, at den egentlig ikke havde saa meget mod Princippet, navnlig efter den meget betydelige Indvirkning, dette Thing i Fjor gjorde med Hensyn til Aaremaalet, men ikke mente at kunne indlade sig paa noget Saadant, saalænge der ikke forelaa et fuldt udarbejdet organisatorisk Forslag. Med andre Ord, Regjeringen mente, at man ikke paa dette Omraade kunde reformere stoffet, man maatte tage Organisationsforslaget for som Helhed, saa kunde der tales om Tingen. Jeg veed ikke, om jeg har misforstaaet Regjeringen, men det forekommer mig, at efter Ministerens egne Ord ligger en saadan Forstaaelse nær nok. Nu i Aar fremkommer der et organisatorisk Forslag fra Regjeringen, og der findes Intet om Eftergivelse af Fattigunderskøttelse. Jeg er vedblivende af den Mening, at dette Thing ikke vil kunne lade et organisatorisk Forslag om Fattigvæsenets Ordning gaa over til det andet Thing, uden at der indsættes en lignende Bestemmelse som den, der i Fjor blev vedtaget her. Det er og bliver saa inhumant som vel muligt med den Regel, vi have i den nuværende Lovgivning, at en Mand, fordi han en Gang, maatte ganske uden egen Skyld, er bleven nødt til at modtage Fattigunderskøttelse, hele sit Liv igjennem skal slæbe om med denne Klobes om Venet, som vor nuværende Lovgivning lægger paa den, der ikke har kunnet refunderere modtagne Fattighjælp. Dette Thing maa nødvendigvis indsatte en saadan Bestemmelse i Lovforslaget. Jeg beklager meget, at den høitærede Regjering ikke har fundet Anledning dertil. Der er et andet Punkt, som jeg ogsaa savner, men hvor jeg, naar jeg skal være ganske ærlig, just heller ikke havde ventet at finde Noget. Det er en lignende Bestemmelse med Hensyn til Sygehjælp, som dette Thing vedtog i Fjor ligeledes i et Forslag, indbragt ved privat Initiativ. Men der vide vi nok, hvordan vi havde den høie Regjering; thi der havde den høitærede Minister gjentagne Gange udtalt, at han ansaa et saadant Forslag for uføreligt med det, han havde fremsat i Landstinget om anerkjendte Sygefaster. Han udviklede os udførlig, hvorledes det efter hans Mening vilde staae Sygefasterne i alt for høit Grad, hvorledes den frivillige Sygeforsikring ikke vilde kunne faae noget virkeligt Opsving her i Landet, naar man indsatte en saadan Bestemmelse som den af dette Thing vedtagne. Denne Opfattelse blev forekommer det mig, ret tilfredsstillende imødegaaet. Det blev fra den Side, hvortil jeg hører, gjentagne Gange fremhævet, at Sygefaste-